

מישפט

מה לעשות במשפט?

בשנת 1978 הוכרז הנאשם

כבדתיישימי בדעתו

בזמן ביצוע העבירות.

אך כעבור שנתיים שינו

הרופאים את דעתם

ישראל משה פרץ בחודש יוני 1978 למחסן נשק באליכין, וגנב רובה וכדור רים. הוא המשיך לכיוון חדרה, ושם גנב מכונית מזוג אנשים שישבו בתוכה, וכלא אותם במחסן-כלים. כדי להפחידם, ירה יריות אחדות באוויר. באיומי רובה גם שדד מגברת רות אנטין אלף לירות, ונער צר כשהוא נוהג במכונית הגנובה, ללא רשיון רכב וללא ביטוח. אחרי מירדף מרתק.

כאשר הובא לבית-המישפט למטרת מעצרו עד תום ההליכים, התרשם בית-המישפט, כי האיש חולה-נפש.

הוא הופיע בבית-המישפט כשרגליו וצווארו מכוסים מגבות. הוא רעד כולו ולא יכול לדבר. התובעת נורית שניט, הסכימה עם השופט דוב לווין, שהדרך היחידה לגמור את העניין היא לאשפו את האיש.

לפני בית-המישפט הוגשה תעודה רפואית מדוקטור יצחק שטריך, אשר בדק את הנאשם. הוא תיאר אותו כנער צנום ורוח שרמתו השכלית בינונית-נמוכה, ור אשר היו לו הסתבכויות עם המישטרה מגיל צעיר. החל בגיל 15 לדבריו, כי לרגליו ולחלק גופו-התחתון, יש תופת עות מוזרות. משום כך הוא נוהג לכסותם במגבת. הוא סיפר לרופא, כי רצה לירות ברגליו, ולכן גנב את הנשק. הוא היה מוכן אפילו לנסר את רגליו, ותיאר את

סרית של ועדה שהוקמה בחודש דצמבר שעבר, והיתה מורכבת מד"ר אהרון אגר, ראש הוועדה, ד"ר תמר יואלסון ג'קובס וד"ר גדעון קלמן, הם קבעו שיש להעניק לחולה חופשות מן המוסד שבו נמצא.

ד"ר מוסקוביץ, שהיה הרופא המטפל במשה, טען בפני הוועדה, כי באחת ה" חופשות הקודמות שלו, הוא ניסה להת- אבד בלקיחת ואליום. הרופא אמר, כי יתכן שהיתה זו שגיאה להכריז על משה כעל אדם שאינו מסוגל לעמוד לדין. לדע- תו, אילו היה מרצה את עונשו בבית- הסוהר, היה זה לגביו עונש מרתיע.

זוהי הפעם הראשונה שהתביעה נתק- לת במיקרה יוצא דופן כזה. ביהוד כש- מבחינה מישפטית אין להשיב את אשר נעשה. אייפאשר לבטל החלטה כזו ש- ניתנה אז, כי האיש היה חולה-נפש בעת ביצוע העבירות. לכן, אם תקבע הוועדה שיש לשחררו וכי אין הוא חולה יותר, ישוחרר האיש, כאשר עברו נקי. את המעשים שעשה כאשר היה חולה אייפאשר לזקוף לחובתו.

ואם טעו הרופאים בעת שקבעו את חוות-הדעת הראשונה, הרי שהאיש בילה שלוש שנים מחייו בבתי-חולים לחולי- נפש לשוא.

הוועדה לא קיבלה בינתיים את המלצתו של הרופא המטפל, והחליטה, כי האיש זקוק לטיפול שירגיע אותו, וטיפול כזה ימצא בוודאי בבית-החולים.

הקטין חובב הירי

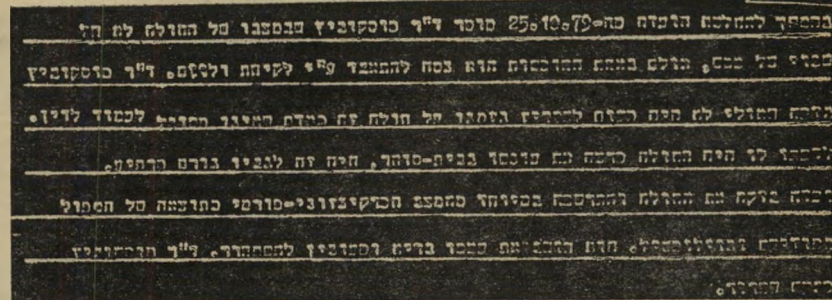
הוא נראה כמו ילד קטן,

אך את הנשק שגנב

בפריצות שעשה

מכר לערבים

הסניגור הממושקף, משה ישראל, נדהם למראה הנאשם שישב מולו בבית-המעצר.

מיסמך הוועדה הפסיכיאטרית

הרופא מבקש שיחרור

הוא ידע שהוא הולך לראיין נאשם קטין, בן 15, הנאשם בגניבת אקדה. אבל לנגדו ראה ילד קטן, הנראה אפילו צעיר מגיל עשר, נמוך קומה, בעל עיניים תמימות וילדותיות. רק כפופת-הידיים הגדולות והאצבעות העבות גראו מבוגרות.

עם נאשם כזה לא היתה לסניגור כל אפשרות להיקשורת. אולם, מאחר שהקטין נעצר ל-10 ימים החליט הסניגור לערער על המעצר. הוא חשב כי חבל על הילד הקטן היושב במעצר.

כאשר הגיע לבית-המישפט המחוזי בעניין הערר, התגלו לו עובדות חדשות. התברר לי כי נוסף על האקדה מסוג ברטה וארבעה כדורים שנמצאו ברשותו של הקטין כשנתפס משוטט בשדרות-ירדן שלים ביפו, לפני כשבוע, מיוחסות לנער גם גניבת אקדה נוסף בפריצה שהיתה לבית ברחוב הגליל בתל-אביב. יוחסה לו גם גניבת שני רובים ובכיתו נמצא טלסקופ לרובה.

הקטין הודה במישטרה כי את אחד הירי אקדחים שגנב מכר לערבי מעזה. ותמר רתו קיבל 1500 לירות. כאשר נשאל מה עשה בשאר הנשק, סיפר, כי נהג לטייל חמוש, ולירות בשלטים ובעורבים שניקרו בדרכו.

כאשר גילה הסניגור כי לנער גם עבר עשיר בבית-המישפט לנוער, החליט לא להמשיך בהליכי הערר.

עצמו יושב בכסא-גלגלים, כשרגליו משמד שות לניסויים רפואיים.

הרופא פירש את התנהגותו של ישראל על רקע בעיות בזהות המינית. ובכך ש- לגיל 15, שבו החל סובל בחלק גופו ה- תחתון, אופייניות בעיות ההתבגרות.

הרופא קבע שהנאשם מסוכן לעצמו ולסביבה, וכי מחלת-הנפש שלו והדחפים שמהם סבל, גרמו לכך שלא היה מסוגל לעמוד לדין.

עונש מרתיע. אחרי קריאת התעודה הזו, קבע בית-המישפט, כי בשעת ביצוע העבירות היה הנאשם בלתי-ישימי לעמוד לדין, ושלה אותו לאישפוז.

עברו שנים אחדות. ועדות פסיכיאטר- יות שונות דנו בגורלו של משה. באוגוסט 1978 קבעה ועדה בבארי-יעקב, כי משה סובל מצב של דומפנסציה פסיכוטית והתנהגות ופסיוכופתית. הרופא המטפל ביקש את שיחרורו מבית-החולים בטענה, כי המוסד אינו יכול לעמוד בדרישותיו ובהתנהגותו. האימפולסיבית של החולה, ועדה שבדקה את משה שנית, המליצה על סניגורו במוסד סגור המובטח באופן מרבי, אך לא פירטה לאיזה מוסד התכוונה.

התפתחות דרמטית חדשה, החזירה את התיק הפלילי לשולחנה של הוועבת נורית שניט. היתה זו חוות-הדעת פסיכיא-

הסכנה שווה כסר

חבוש כובע בוקרים. עמירן שוסטר שעט לעברו על גבי סוס. כשהגיע עמירן אל הצריף, פרש אריה את ידיו וקפץ על הסוס של חברו. הוא השמיע יללות איני דיאניות ופתח בדהרה. אל המקום התקרב איש מזוקן. די לשחק, אמר בחיך, יש עבודה! צריך להעלות עדר כבשים על המצדה, ורק אתם יכולים לעזור.

צ' עיר ככול היה שרוע על הארץ. פרשים התקרבו בדהירה. כשהבחינו בצעיר החישו את המהירות ועברו מעליו, בהשאירם ענן אבק סמיך מאחוריהם. ה" צעיר הרים את ראשו וצעק: "יאללה, חבר'ה, עוד פעם, יותר מהר!" זה היה דובי שלמן. על גגו של צריף סמוך עמד אריה וולף,

חלק מאימונם היומיומי של דובי (מימין) ועמירן הוא לקפוץ מגג ביתם או מגיפ שנוטע במהירות של 50 קילומטרים לשעה בנוסח המערב הפרוע. בתמונה משמאל מדגים דובי נפילה מסוס דוהר.

רדיפה בגיפ